

18:19, 18.9.2016

דוח תצפית

קריאת הדוח הקודם הביאה אותי למסקנה שהיה זה דוח פנימי יותר מחיצוני, ריגול עצמי יותר מאשר תצפית. ואולי זו מטרת המחלקה שלנו – מה הוא ריגול "פילוסופי" אם לא ריגול אחר פעולת הריגול עצמה? כפי שסוקרטס הוכיח, בסדרו לעצמו כוס רעל והצדקה עצמית משכנעת לשתיה שלה, העיסוק הפילוסופי הוא משענת קנה רצוף. שולחים אותנו להבין מה קורה מסביב ומקבלים ערימה של דוחות תחושה פנימיים ומשחקי מילים. האם אין עוד סיכוי לומר משהו בעל משמעות?

נכנסתי לכנס האמנות הירושלמי. סימן מחשיד ראשון: המיקום – עליית הגג. מלכלוכית ועד אנה פרנק, שום ניתוח רציונאלי לא ישכנע אותי שאין בזה סימן מבשר רעות.

סימן מחשיד 2: 30-40 איש בקהל, עסוקים בהתלחשויות ומבטים לכל הכיוונים מלבד אל הבמה, שם עמד מישוה ודיבר בחוסר ביטחון מוחלט.

סימן מחשיד 2': האנשים בקהל מרגלים אחר הסובבים אותם יותר מאשר אחר הבמה.

ניתוח אינטואיטיבי: הקהל אינו שבוי בקסמי הדובר.

אך אם לא שלשלאות קסמה של הבמה מהו הקסם שמחזיק בכל האנשים הללו יחד כאן בשקט? על כיסאות הכתר המצחיקים הללו? זהו כנראה נוהג ודרכי עולם.

דרכי עולם. היש משהו מלבד "דרכי עולם"? האם עולם הוא לא מין אוסף של קוליסים מחורצים שתנועתנו בגוף ובמחשבה חולפת בהם כנחלי הגשם דאשתקד? היות-בעולם זו לא היכרות עם הנוהג מתוך עמדה פריבילגית לחרוג מהם. לא?

ניסוי מחשבה:

אני מדמיין שמישהו מפליץ בקול. את התדהמה והרחש שיעברו בקהל. את הדי הצחקוקים. מי שאחראי לפלוץ הזה – זה נפלט לו או שהוא פשוט לא מודע לחוק הלא כתוב שזה לא מתאים? מה נחשוב על אדם כזה – הוא אוטיסט או שהוא מעבר לטוב ורע?

שוב אני נודד והופך את זה לריגול פנימי חסר משמעות. הערה לעצמי: לשבת בבית לחשוב על דוח מומצא טוב יותר שאוכל לשלוח במקום הנוכחי.

אני מתקשה להמשיך ולתצפת סביבי. מצאי הסימנים והנתונים בעליית הגג אינו מעיד על כל ניתוח מסקרן או מושך. ועל אף ההבנה שזוהי עצלות, שכבר הוכיחו לפני שאין רגע דל שאינו יכול להפוך במשיכת קולמוס לערוץ תקשורת ישיר עם המוחלט, על אף שכנראה אני מפספס כאן תשדורות מעולם גבוהה יותר, על אף שמשהו יותר מהרגל חייב להיות כאן כדי להחזיק את כל הסיטואציה המופרכת הזו, אני מוותר ונוטש את המקום.